Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 19. *Den 1. Juli 1871.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Omvendelse,

Tale af Præsident B. Young, holdt i Salt Lake City den 7de Mai 1871.

(Fra „Deseret News.")

Jeg ønsker idag at henvende nogle Bemærkninger til mine Brødre og Søstre og Alle, som høre mig, angaaende Menneskenes Børns aandelige Erfaringer, fornemmelig med Hensyn til deres Bestræbelser at omvende sig fra det Onde til det Gode. Vi ere Alle meget forskjellige i vore Tilbøieligheder, Tanker, Motiver og Opfattelse. Der er saa Meget, som indvirker paa Menneskenes Sind her i Verden, men de ere ubekjendte med Aarsagerne dertil, thi de lægge ikke deres Erfaringer paa Hjertet — de tænke ikke over det, og følgelig see de ikke Sagen i dens rette Lys.

Disse Bemærkninger grunde sig paa de Emner, som vor Broder netop omhandlede, da han berettede om sin Omvendelse. Han sagde, at endskjøndt hans Øine vare opladte nok til at kunne læse Bibelen med Forstand, tilfredsstillede dette ham dog ikke — han maatte have en Storm. Jeg bruger dette Udtryk for at betegne hvad jeg troer han saa ivrigt attraaede. Han maatte have et ligesaa voldsomt Indtryk som den stormende, hvinende Vind, ellers kunde han ikke føle sig tilfreds. Naar vi læse i Bibelen, finde vi, at de gamle Hellige ofte forestillede sig, at Herren maatte komme i en Storm. Undertiden seer man dog Stormen, men man finder ikke Herren deri. Orkanerne hyle, men Herren var ikke med. Et rasende Uveir bryder løs over et Sted, Lynene blænde og Tordenen ruller, saa Bjergene bæve. Er Herren tilstede? Nei, han kom ikke. Til andre Tider hører man en sagte Stemme hviske Fred, Fred! Der er Herren tilstede; paa den Maade taler han ofte, og det vil tilfredsstille Nogle, men Andre, som f. Ex. vor Broder, der talte,

maae have Vidnesbyrd, kraftig som en Storm.

Jeg skal fortælle Eder, hvad jeg følte, ikke blot dengang jeg besluttede at forsage det Onde og annamme Evangeliet, men ogsaa siden den Tid. Min Erfaring i dette Rige som en Mand, som et Fornuftvæsen, angaaende Verden, Menneskene og alt, hvad der vedrører Jorden, lærer mig mangt og meget, som gaaer upaaagtet hen for de Fleste. Min Slutning med Hensyn til god, sund, Religion er kort og godt: hvis jeg er overbeviist om Synd, indseer jeg min Uret. Hvis denne Uret har sit Sæde i mit Indre, lærer min Fornuft mig, at jeg maa bortrydde dette Onde — min Dømmekraft siger mig: jeg vil Intet have med Dig at bestille; viig bort fra mig; Du skaffer mig kun Sorg, Kummer, Lidelse og alleslags Besværligheder; jeg vil tilegne mig Sandhed og gode Principer, istedetfor det, der er mig til Skade.

Naar jeg nu er overbeviist om dette, hvad bør jeg saa gjøre, hvis jeg ønsker at lægge en paalidelig Grundvold for mit Vel, og tillige vise for Gud, Englene, min Familie og alle Mennesker, at jeg er bedrøvet over Synden? Jeg maa forsage den, jeg maa ikke lade den boe længere i mit Indre, men maa gjøre alt hvad jeg kan for at vise den bort fra mig. Vilde dette være tilstrækkelig Beviis? Ja, det vilde. Lad derfor min Vandel svare til mine Læbers Bekjendelse, og hvis jeg opdager Kilden til det Onde i mig, maa jeg tage saadanne Forholdsregler, at jeg kan faae den udryddet.

Skal jeg vente med at omvende mig, indtil Herren taler fra Himlen til mig? Nei, Herren har nedlagt i mit Bryst baade Kundskab og Viisdom til at skjelne mellem Ret og Uret, og hvis jeg venter indtil Herrens Røst skal fortælle mig, at jeg er en Synder, eller indtil han giver mig et eller andet synligt Tegn paa sit Bifald, naar jeg forsøger at aflægge det Onde, maa jeg sandelig vente længe. Jeg veed ikke, hvormeget han tænker paa mig, eller, hvis jeg skulde bede ham derom, at han saa vilde komme til mig den første Nat eller den anden Nat jeg bøiede mig paa mine Knæ i Bøn, eller den tredie, eller fjerde, eller om jeg skulde holde paa en heel Uge eller Maaned eller flere. Jeg veed ikke mindste Besked herom, men naar min Samvittighed har lært mig, at jeg har gjort Uret, behøver Herren ikke at uleilige sig med at fortælle mig det.

Jeg vil spørge ethvert Fornuftvæsen paa Jorden, om det virkelig er nødvendig at vente med sin Omvendelse, indtil Herren kommer ned i en Storm, et Jordskjælv eller Uveir? Jeg kan ingen Nødvendighed see derfor. Hvis jeg opdager et Onde i mig idag, maa jeg prøve at blive det kvit, og hvis jeg finder et andet imorgen, maa jeg søge at kaste det bort ogsaa. Hvorlænge skal jeg holde paa paa den Maade? Ligesaa længe som Herren giver mig Forstand, ikke blot en Uge, en Maaned, eller et Aar, men hele mit Liv, og om jeg bliver halvfemsindstyve Aar gammel, eller ni hundrede og ni og halvfems, troer jeg ikke der vil findes en Time, uden jeg jo er forpligtet til at vise det Onde fra mig, hvis jeg finder noget hos mig, og stræbe at voxe i Sandhed og Retfærdighed.

Paa denne Maade veed jeg, i og for mig selv, at jeg aflægger mine Synder, og Herren behøver slet ikke at aabenbare mig det. Jeg veed, at om Syndens og Dødens Spire faaer Lov at voxe uforstyrret i mig, vil det blive min uundgaaelige Ruin, med mindre jeg rykker den op med Top og Rod. Herren har begavet mig og ethvert Menneske paa Jorden med Forstand nok til at fatte

dette, og jeg ønsker ikke, at Herren skal komme med Storm, Lyn og Torden og sige mig det. Jeg veed, at jeg selv maa oprykke de Spirer til det Onde, som ligger i mit eget Væsen, og i deres Sted plante Sandhedens og Dydens Sæd, og denne vil voxe op til evigt Liv i mit Indre. Er ikke dette fornuftigt? Er ikke dette Sandhed? Jo, og al Erfaring, Viisdom og Kundskab godtgjør dette.

Lad mig f. Ex. tage det smukke Maskineri i mit Uhr. Hvis jeg forsømmer at trække det op eller rense det, eller hvis jeg borttager Fjæderen eller et af Hjulene og siger, gaa nu, saa er dette ikke mindre ufornuftigt end for mig at sige, at jeg har formedelst Faldet, Syndens og Dødens Sæd i mig, den hersker over alt Andet og det nytter ikke at kæmpe imod den, men jeg vil vente, indtil Herren tilkjendegiver mig, at jeg er født af ham, og at han er fornøiet med mig. Det er mig aldeles ligegyldigt, om jeg ikke i hele min Levetid skulde faae noget Vidnesbyrd fra Herren. Jeg siger ikke, at han ikke giver Vidnesbyrd, thi saa haardhjertet har han aldrig været, at han har ladet nogen af sine Børn uden Tegn paa sit Bifald, hvis de af oprigtigt Hjerte have tjent ham og adlydt hans Villie; men sæt, at han ikke gjorde det, saa er jeg dog forpligtet til, ifølge min egen Bevidsthed om Ret og Uret, at forsage det Onde og at tilegne mig ethvert reent og helligt Princip. Jeg er ikke fornøiet med mig selv, hvis jeg indsuger og fostrer Død og Fordærvelse i mig; men lad mig tilegne mig Liv og Salighed, det, som fremmer Menneskets Lykke og giver Liv, Fred og Ro i mit Indre saavel som rundt omkring mig, da har jeg Bifald af min egen Samvittighed og ligeledes Guds Bifald og Velsignelse, enten han fortæller mig det eller ei.

Det er min Pligt at vandre saaledes, at Livsens Principer kunne trives i mig, uden nogen speciel Aabenbaring fra Gud. Alle og Enhver kunne forstaae dette, og dog tænke Nogle, at hvis de ikke erholde et eller andet Tegn paa, at han har antammet dem, maa han absolut have forkastet dem. Forstaae I ikke, at I alle ere den Almægtiges Sønner og Døttre? Hvis I ikke vide det, skal jeg underrette Eder derom i denne Stund, thi der lever ikke en Mand eller Kvinde paa Jorden, som jo er en Søn eller Datter af Adam og Eva. Vi tilhøre alle den Slægt, som stammer fra Adam og Eva, og enhver Søn og Datter af disse vore første Forældre er en Søn og Datter af den Gud, vi tjene, som organiserede denne Klode og Millioner andre, og som holder dem i Tilværelsen ved sin Lov.

Antag nu, at han slet ikke fortæller os, at han elsker os saa overdrevent eller tænker synderlig paa os, eller at han elsker Broder Den og Den eller Søster Den og Den mere end nogen Anden paa Jorden, hvad saa? Jeg har ikke isinde at adspørge ham, enten han elsker mig eller ikke; jeg veed heller ikke, at jeg nogensinde har gjort det. Jeg har været religiøs nu henved et halvt hundrede Aar, men jeg troer aldrig jeg har spurgt Herren, om han elsker mig eller ikke. Jeg ønsker at leve saaledes, at jeg kan elske Reenhed og Hellighed af mit ganske Hjerte. Hvis jeg gjør dette, da elsker jeg Gud og holder hans Befalinger, og det er nok for mig. Om han ikke elsker mig saa meget som Johannes, „den elskede Discipel," der lænede sit Hoved til hans Bryst ved en vis Leilighed, eller om han skulde sige til mig, sid dernede istedetfor heroppe, nuvel, jeg er ligesaa tilfreds med at sidde der som her. Jeg ønsker blot at bevare min Værdighed og at uddannes i Forstand, og hvis jeg kun kan gjøre dette, bryder jeg mig ikke stort om Andet.

Een Ting er jeg imidlertid overbeviist om — han elsker mig saa meget som han bør. Hvis jeg elsker ham og holder hans Bud, da er jeg paa Veien, som fører til Udødelighed og evigt Liv.

Mange Mænd og Kvinder, som have adlydt Evangeliet og ikke faae saadanne slaaende Vidnesbyrd af Herren, sige undertiden: Ja, jeg veed saamænd ikke bestemt om Evangeliet er sandt eller ikke. Til alle Saadanne vil jeg sige, saa ere I ikke Filosofer, thi efter den sunde Fornufts Principer kan man sige, om det er sandt eller ikke. Indeholder Evangeliet Livsens Sæd? Fremmer det Livets og Lyksalighedens Frugter eller bærer det i sig Spiren til Død? I kunne letteligen selv besvare disse Spørgsmaal.

Jeg ønsker ikke at faae Folk til at troe blot og bart mathematisk eller filosofisk; men jeg veed og forstaaer, at Herren aldrig lader sine Børn uden Vidnesbyrd. Nu skal jeg give Eder et Vidnesbyrd, som vilde være tilstrækkeligt for mig. Jeg læste Bibelen med Flid og Opmærksomhed, og hvis jeg havde kunnet finde et Kirkesamfund, som var organiseret efter Mønsteret fremsat i Bibelen, da skulde jeg have taget det for at være Guds Folk, og det vilde have været Vidnesbyrd tilstrækkelig for mig. Men jeg skal meddele Eder Lidt om mine Følelser i min Ungdom med Hensyn til de religiøse Sekter. De raabte bestandig: her er Christus, her er Christus! Nei, ikke der, her er han! osv., hver sigende, at de havde fundet Frelseren, medens alle Andre vare forkeerte. Jeg tænkte, en af Eder har sagtens Ret, men vent lidt; naar Du kommer til moden Dømmekraft, kan Du selv udfinde hvem; tag imidlertid Parti hverken med den Ene eller Anden. Udtalte jeg saa engang imellem min Mening om deres Stridigheder, kaldte de mig gjerne en Vantro. Ja, sagde jeg, jeg er vantro i mange Stykker. Jeg læste i min Bibel og fornemmelig det nye Testamente, som er givet de Christne til Rettesnor, og jeg maatte spørge, findes der en Kirke paa Jorden, organiseret efter det Mønster, Christus efterlod os? Nei. Findes der nogen Apostel paa Jorden? Findes der Profeter, som Skriften lærer os, bleve indsatte i Menigheden til de Helliges Opbyggelse? Nei. Findes der nogen Evangelist? Nei. Existerer Helbredelsens Gave? Vi kunne ikke opdage noget saadant, trods Raabet, her er Christus, her er Christus. Taler Nogen med nye Tunger? Nei. Profeterer man? Nei, vi troe ikke paa Profeti. Har Nogen annammet den Hellig-Aands Gave, og tale og prædike de ved den? Bevares, den Hellig-Aand skjenkes ikke i disse Dage! raabe alle disse, som i vor Tid sige, her er Christus!

Jeg pleiede at sige, jo, jeg er vantro, thi jeg troer ikke noget af alt dette; naar I udpege mig et Folk, som troer og lever efter det nye Testamentes Forskrift, da skal jeg troe, at de have det Rette, thi et saadant Folk vil have alle Evangeliets Gaver og Kræfter iblandt sig, og et saadant Folk vil udgjøre Guds Rige paa Jorden.

Disse Sekterere arbeidede stærkt med mig, men maatte tilsidst give mig op, idet de erklærede, at jeg var komplet vantro, thi jeg kunde ikke anerkjende deres Læresætninger og Principer som rigtige. Jeg har overværet mange af deres Forsamlinger og seet deres Omvendelsesmethode.

Som jeg saa ofte har sagt til mine Venner her om Spiritualismen, jeg har seet Frugterne af den dyriske Magnetisme og anden unaturlig Søvndysselse, eller hvad I behage at kalde det, mange Gange i min Ungdom. Jeg har seet Personer ligge paa Bænkene, paa Gul-

vene i Forsamlingshusene eller paa Jorden, naar Mødet holdtes under aaben Himmel, ti, tyve eller tredive Minutter, ja maaskee hele Timer, uden at et Pulsslag var at fornemme hos dem. Det var Virkningen af hvad jeg kalder dyrisk Magnetisme, men de kaldte det Guds Kraft. Ligemeget hvad det var, men jeg ønskede ofte at spørge disse Mennesker, hvad de havde seet i deres Syn eller Henrykkelse, og da jeg blev ældre, gjorde jeg det ogsaa. Broder, hvad har Du seet og følt? Ingenting! Hvad Mere veed Du nu, end før Du havde din Henrykkelse? Kjender Du Mere nu, end før Du faldt om paa Jorden? Nei! Saae Du nogen Person? Nei! Vel, hvad Gavn har Du saa havt af at smide Dig om i Snauset? Jeg kunde ikke indsee det, og følgelig blev jeg erklæret for en Vantro ogsaa i dette Stykke. Men jeg sagde da, som jeg siger nu: Viis mig en Kirke, som Gud har organiseret, og I ville der finde Apostler til at styre, ordne, lede og raade. I ville finde Profeter, Evangelister, Hyrder, Lærere og alle Kirkens forskjellige Embedsmænd og Gaver. Naar I finde Guds Kirke og Rige paa Jorden, ville I ogsaa see alle disse Ting, og I ville tillige faae Profeteren at høre.

Jeg vil nu vende tilbage til vor Erfaring her. I Christenheden læres os af Præster, Fædre, Mødre, Præsidenter, Fyrster og Konger, at Bibelen er sand og at Jesus er Christus; denne Tro indprentes i dem, og hvis det er et ret Princip at troe paa Christus, saa indpodes dette Princip i dem, uden at de hverken bruge deres Tanker eller Evner. Naar man finder en Kirke, som er organiseret efter det nye Testamentes Mønster, behøves der ingen specielle Tegn eller Aabenbaring for at bevise dens Ægthed, thi det læres os fra vor Barndom af, at anerkjende Bibelen som Guds Ord, og vi kunne ikke Andet. Denne Tro er ganske indgroet i vor Natur, følgelig have vi en hellig Ærefrygt for Bibelen, endskjøndt vi sandsynligvis ikke ville anerkjende alle deres Handlinger, som sige, de troe paa den. Som min Broder sagde, han elskede Guds Ord, og hvad mig selv angaaer, maa jeg sige, at jeg altid har havt stor Ærbødighed for Sandheden. Jeg har næret den helligste Ærefrygt for den fra min Ungdom af, men ikke paa Grund af de saakaldte Christnes gode Vandel.

Hvorledes kan man vel vide, at man er gaaet over fra Døden til Livet? I have netop hørt vor Broders Vidnesbyrd, hvilket stemmer overeens med Apostlernes: „Vi vide, vi ere overgangne fra Døden til Livet, thi vi elske Brødrene." Vor Broder sagde, at han elskede den fattige Ældste, som prædikede Evangeliet for ham, uagtet han ikke kunde faae Adgang til noget respektabelt Huus. Ingen vilde annamme en Israels Ældste, Ingen vilde annamme Bringeren af Livets og Saliggjørelsens Nøgler til Nationerne, uden en fattig Enke i en Baggade, hvor vor Broder skammede sig ved at gaae ind. Dette minder mig om Skjøgen Rahab. Hun var den Eneste, som vilde modtage de af Josva udsendte Speidere — Guds Tjenere. Tro I ikke, hun var velsignet? Jeg troer det, og jeg troer ogsaa, at den fattige Enke, som gav den førnævnte Ældste Huusly, var velsignet, thi hans Ord vare fulde af Liv, Lys og Fred, og vor Broder sagde, at han elskede ham, og deraf alene kunde han vide, at han var gaaet over fra Døden til Livet.

Sæt nu, at I adlyde Evangeliets Ordinancer og ikke kunne tale i Tungemaal idag, bryd Eder ikke derom. Sæt, at I ikke faae Profetiens Gave, hvad gjør vel det? Sæt, at I ikke erholde nogen af Aandens Gaver i et stormende

Veir som paa Pintsedagen, saa er der heller ingen særdeles Grund til, at I skulde. Paa hiin Pintsedag var der særeget Behov derfor; det var en haard Prøvelsens Tid. Hvem troede dengang paa Christus? Betragt blot hans arme Disciple! Da Jesus førtes for Retten, vovede Peter, den første blandt Apostlerne, ikke engang at vedkjende sig ham, men fornegtede ham af Frygt. Der fandtes ikke en Mand eller Kvinde, som turde staae frem og sige: Dette er Christus! Korsfæst ham ikke! Han er Verdens Frelser! Tag Eder iagt, hvorledes I behandle den Mand! Der fandtes ikke Een, som turde tale paa denne Maade. Det var en særegen Tid, og der behøvedes et eller andet specielt Tegn paa den Almægtiges Kraft til at aabne Folkets Øine og tilkjendegive dem, at Jesus havde betalt Syndens Gjeld, og at de i Sandhed havde korsfæstet ham, som ved sin Død blev Verdens Frelser. Der behøvedes netop noget Saadant dengang for at overbevise Folket; men da Christendommens Principer bleve populære, behøvedes de ikke mere. Jeg behøver ikke noget Saadant; gjør I? Nei.

Troe I Sandheden? Om I gjør, annam den og efterlev den. Hvad mere? Beviis for Herren, de himmelske Hærskarer og alle Jordens Indbyggere, at I leve efter det hellige Evangeliums Lov, som Gud atter har aabenbaret til Frelse for Menneskenes Børn. Derved godtgjør I, at I ere oprigtige og ærlige og at I fortjene evigt Liv i Guds celestiale Rige.

Gud velsigne Eder. Amen.

Pave Pius den 9de.

(Fra „Juvenile Instructor.")

Paven er som bekjendt Hovedet for den romersk-katholske Kirke. Titelen Pave tildeltes alle Biskopperne i gamle Dage, men nu benævnes blot Biskoppen i Rom saaledes. Katholikerne ansee Paven som Apostelen Peters Efterfølger, thi, sige de, Apostelen Peter var engang Biskop i Rom, og Paven er nu Kirkens synlige Hoved.

Den Idee, at en Biskop har Ret til at præsidere over Kirken, er aldeles feilagtig, og enhver Sidste Dages Hellig kan lettelig see, hvorledes denne Skik blev herskende. Biskoppernes Embede henhører under det aaronske Præstedømme, og det er kun det melchisedekske Præstedømme, som har Ret til at præsidere over Kirken. Biskopperne i de Sidste Dages Helliges Kirke præsidere ikke i Kraft af deres Myndighed som Biskop, men fordi de indehave det høiere Præstedømme.

Paven eller Biskoppen i Rom valgtes tidligere af Folket, men vælges nu af Kardinalerne. To Trediedele af Vælgernes Votum udkræves for at blive valgt, og den valgte Pave indehaver derpaa Myndigheden til sin Død.

Den nuværende Pave blev født 1792; hans Navn er Giovanni Maria Mastai Farretti, og han blev kaaret til Pave den 16de Juni 1846 i et Møde af Kardinaler efter 48 Timers Raadslagning. Han var en Mand af frisindede Ideer og hans Valg hilsedes med megen Begeistring, ja atten Maaneder senere afholdtes endog et Møde af Protestanter i New York,

hvori de udtalte deres Sympathi og Tilfredshed med hans liberale Forholdsregler. Denne Liberalitet var imidlertid ikke efter Romernes Hoved, og han kom i Forviklinger med dem; han holdtes som Fange i sit eget Palads og undkom fra Rom forklædt som simpel Præst. Han blev imidlertid atter indsat i sin Værdighed ved Hjælp af de katholske Magter i Europa. Hans frisindede Ideer bleve brat standsede, og siden har han været streng konservativ. Indtagelsen af Rom af Italienerne og sammes Indlemmelse i Kongeriget Italien under Victor Emanuels Scepter har aldeles berøvet Paven hans politiske Magt og gjort ham til en ligefrem aandelig Hersker. Vi troe, han har været Pave længere end nogen af sine Forgængere og han har oplevet mange store Omvæltninger.

I sin Ungdom sværmede Pius den 9de meget for Militærvæsenet. For at uddanne sig i denne Retning offrede han meget af sin Tid paa Legemsøvelser og gjorde sig snart bemærket ved sin militære Holdning. I hiin Tid gjorde han sig ligeledes meget bemærket ved sin elegante, lapsede Paaklædning, thi han optraadte altid i en Slags halv militær Uniform med Støvler og Sporer og saaes sjelden uden med Cigar i Munden. Da han var meget smuk, god Musiker og taalig Poet, blev han snart Gjenstand for Beundring, særlig blandt det smukke Kjøn; men endskjøndt mangen en Pige smægtede for ham, gik hans Ærgjerrighed høiere, idet han beilede til Elena, Fyrsten af Albanis Datters Haand. Denne Dame, der skal have været overordentlig skjøn, opmuntrede i Begyndelsen den unge Mastai, men giftede sig senere med en Oberst. Denne Skuffelse var saa overvældende for vor unge Helt, at han — for at slukke sin Sorg — hengav sig til Drik og Hazardspil.

To af hans Onkler boede i Rom, og til dem blev han sendt af sine Forældre. Ved Ankomsten hertil leiede han et meget beskedent Værelse, thi hans indrømmede Maanedspenge vare temmelig knappe. Men saa indtagende var hans Væsen, saa smuk var hans Person, at han snart blev en af Roms Løver og fik stadig Adgang til de fornemste Kredse i Staden. Hans betydelige Gevindster som dygtig Kortspiller satte ham istand til at leve paa stor Fod, og gjorde ham til Gjenstand for Misundelse af mindre heldige unge Mennesker og forledede ham til Eventyr, der endnu ikke ere ganske forglemte i Rom.

Da han ikke fik sit Ønske opfyldt om at træde ind i Armeen, paa Grund af Svagelighed, var hans Sorg saa stor, at han paadrog sig en farlig Sygdom, og da denne var vel overstaaet, offrede han sig til det geistlige Kald.

Han blev en meget afholdt Prædikant, og hans Iver og Nidkjærhed var saa stor, at han blev valgt til Erkebiskop og senerehen til Kardinal, og da den sidste Pave døde, blev han valgt til at indtage hans Plads.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Præsident K. Petersons Hilsen.

Efter en Fraværelse af omtrent 15 Aar er det atter faldet i min Lod at blive kaldet af det øverste Præsidentskab til at forlade min Familie og mine Venner i det fjerne Vesten og for en Tid i Forening med Eder at arbeide for Herrens Værks Fremme i denne Deel af hans Viingaard. Da jeg først kom til disse Lande i Aaret 1853, havde kun Faa hørt Evangeliets glade Budskab og endnu Færre adlydt det. Forfølgelsens Aand rasede overalt, Præster og Lærere fnysede af Harme over ikke at være istand til med Bibelen at kunne modbevise de simple Principper, som forkyndtes af ulærde Mænd, og mange af dem nedværdigede sig til at ophidse Pøbelen til at forstyrre vore Forsamlinger og mishandle de Hellige; Øvrighederne, som burde have ydet os Beskyttelse, tog hyppig vore Fjenders Parti, hvorfor det hændtes ofte, at Ældsterne, og deriblandt jeg selv, i Uger, ja endog Maaneder maatte hensidde i Fængsel og ikke saa sjelden betale større og mindre Bøder, og alt dette blot fordi vi søgte at oplyse Menneskene om det evige Livs Principper.

De faa Aar, som ere henrundne siden den Tid, have frembragt mange og store Forandringer. De Hellige have ved deres sagtmodige og ydmyge Optræden afvæbnet deres Fjender, saa Forfølgelsen er næsten ophørt; Evangeliet er bleven forkyndt af Herrens Tjenere, hvilke have gaaet fra Dør til Dør i næsten hver Landsby og Kjøbstad i hele Skandinavien, og kun meget Faa have den Undskyldning, at de ikke have havt Leilighed til at høre det; Tusinder have annammet Sandheden og ere dragne hjem til Guds Folks Forsamlingssted, hvorfra ikke saa Faa ere igjen blevne sendte tilbage og have baaret kraftigt Vidnesbyrd om dette Værks Sandhed; Mange ere endnu tilbage, hvilke ere besjælede af Haabet om at samles med de Hellige i Ephraims Dale; Profetier, saavel nye som gamle ere blevne opfyldte, og det paa saa tydelig en Maade, at endog vore Fjender have udbrudt: Sandeligen, vi have havt en Profet iblandt os! Herren har styret Begivenhedernes Gang saaledes, at Alt er bleven vendt til Bedste for hans Hellige; en banet Vei er bleven opkastet og de kunne gaae med samme Hurtighed til Zion som Duen til sit Slag, og istedetfor at bruge et Aar, som i Førstningen, tilbagelægge de nu Veien i 3 a 4 Uger.

Jeg har i Forening med Præsident Cluff, min agtede og dygtige Forgænger, besøgt de fleste Conferencer i Skandinavien, og glædede mig meget ved at see den Iver og Nidkjærhed, de Hellige overalt lagde for Dagen, og ved at see, at Udsigterne for Evangeliets Fremme vare saa lovende. Præsident Cluff har i Sandhed Aarsag til at glæde sig over, at hans Bestræbelser ere kronede med saa meget Held, og jeg troer neppe, at Missionen nogensinde har været i fortrinligere Stand.

Idet jeg overtager Bestyrelsen af denne Mission, føler jeg min Ringhed til at beklæde et saa vigtigt Embede, og derfor beder jeg Eder, mine Brødre og Søstre, at opholde mig i Eders Tro og Bønner, at Herren maa staae mig bi med sin Aand og give mig Viisdom til at udføre de ansvarsfulde Pligter, som nu paahvile mig.

Til Præstedømmet vil jeg sige: Ær det hellige Kald, som Gud har givet Eder; spild intet Dieblik, Tiden er kort; vær nidkjære til at udsprede Lys og Kundskab blandt Menneskene; trøst og opmuntre de Hellige til at udføre sine Pligter og advare dem mod Ligegyldighed og Slovhed. Deres Udfrielse fra Babel stunder til, thi de Hellige hjemme anstrenge sig af alle Evner for at skaffe Midler til Hjælp for de Fattige i Adspredelsen. Vær derfor taalmodige i Eders Prøvelser, Herren glemmer ikke Sine.

Eders Broder i Fredens Evangelium

Knud Peterson.

Præsident A. Carringtons Hilsen.

(Fra „Millennial Star.“)

Elskede Hellige! Da jeg atter er bleven kaldet til at overtage Bestyrelsen af den europæiske Mission, er det mig en stor Glæde ved min Ankomst til Liverpool at see den Viisdom, Flid og Dygtighed, hvormed min ærede Forgænger Præsident Horace S. Eldredge har udført sine høie og alvorlige Pligter, samt at høre om alle Brødrenes Iver og Nidkjærhed, saavel i dette Contoir som i Conferencerne, i Forening med de Helliges Taalmodighed, Trofasthed og gode Gjerninger i det Hele. Og medens jeg er lykkelig ved at erfare, at Missionen er i saa fortrinlig Orden og at en tiltagende Søgen efter Sandheden hersker flere Steder, finder jeg deri en Garanti for, at vor himmelske Fader fremdeles vil velsigne vore Bestræbelser for at fremme Retfærdighed paa Jorden.

Ældsterne fra Utah, som ledsagede mig eller vare her tidligere, ere alle Mænd af prøvet Troskab og Dygtighed, og det er mig en Fornøielse at anbefale dem til de Helliges Velvillie og Kjærlighed, med Anmodning om, at de lytte til deres Raad og Lærdomme, thi jeg er vis paa, at de Hellige og de Oprigtige af Hjertet ville med Glæde lytte til dem og hjælpe dem at udsprede Sandhedens Principer, saa vidt mulig.

Correspondancer om Missionens Tilstand i de forskjellige Egne af Landet ville altid blive modtagne med Paaskjønnelse og Taknemlighed.

Det er mig en stor Glæde at kunne meddele de adspredte Hellige, at forholdsvis betydelige Beløb ere tegnede hjemme til deres Udfrielse fra Babylon. Bidrag til Emigrationsfondet ydes fremdeles og man vil vedblive dermed saa silde paa Aaret som mulig, og vi haabe at kunne hjælpe mangen en god og trofast Hellig, som længes efter Udfrielse, og som ønsker at efterleve sin hellige Religion. Hver Skilling, som bliver stillet til vor Raadighed i dette Dieined, vil blive anvendt med størst mulig Samvittighedsfuldhed.

Efter den 12te Juli vil der blive affendt mindre Kompagnier til saadanne Tider, som ere meest passende, og vi forvente at affende det sidste Kompagni i Midten eller Slutningen af Oktober, eller maaskee endnu senere, for at give Alle og Enhver Leilighed til at komme hjem iaar, hvilke ellers maatte blive her et Aar til.

Vi ere ikke berettigede til at sende Emigranter blot til Staterne, da der Ingen findes der til at modtage og sørge for dem. De, der have Venner og Bekjendte i Staterne til at hjælpe dem, og selv have Midler at reise dertil, kunne maaskee derved forbedre deres Omstændigheder.

Maa Gud velsigne Enhver, der stræber at udsprede Retfærdighed paa Jorden og virker for at hjemsamle hans Folk, og maa han styrke os til at leve saaledes i dette Liv, at vi kunne erholde det evige Liv i den tilkommende Verden.

Albert Carrington.

Emigranternes Afreise.

Fredagen den 23de Juni Kl. 6½ Aften afseilede det første Kompagni af vore Emigranter, bestaaende af 387 Sjæle, under Ledelse af Præs. W. W. Cluff med Dampskibet „Humber," Kapitain Hrersvel, fra Kjøbenhavns Toldbod til Hull i England, hvorfra de toge med Jernbanen videre til Liverpool. Afskeden mellem Slægtninge og Venner, der havde fulgt deres Kjære til Havnen, forstyrredes noget af et stærkt Regnveir, der varede omtrent en Time, men kort efter Afseilingen klarede Himlen, Solen sendte atter sine milde, velgjørende Straaler over Land og Hav, og det er vort inderlige Ønske, at dette maatte være et godt Varsel om Fremtids Held og Lykke for de Bortdragende, som saalænge have slidt og sukket i Babel. De næste Dage være Solskinsdage uden Blæst, og vi nære derfor det Haab, at Fleertallet af vore Emigranter vil blive sparet for den ubehagelige Søsyge. Vore bedste Ønsker og Velsignelser følge de Hellige; maa deres Sind være beredt til at finde hvad de søge, nemlig Herrens Zion og Zions Aand; maa de altid bevare deres Tro uskadt, deres Pagter ubrødelige, deres Dyd ubesmittet og stedse ære Guds Præstedømme, da ere vi overbeviste om, at de altid ville føle sig lykkelige i deres Lod, hvad Skjæbnernes Herre end maatte beskære dem.

I dette Kompagni befandt sig, foruden Præsident Cluff, følgende hjemvendende Zions-Ældster: Peter Madsen fra Aarhuus, Michel Christensen fra Aalborg, John Holmberg fra Malmø og John Ehrngren fra Jønkøping.

Correspondance.

Amerika.
Salt Lake City, den 19de Mai 1871.

Ældste W. W. Cluff.

Min kjære Broder!

Deres Brev af 25de April modtog jeg igaar; det glædede mig som altid at høre fra Dem, samt altid at finde en livlig og opmuntrende Aand i Deres Breve.

Jeg har været syg i nogen Tid af en slem Halssyge, den værste jeg nogensinde har havt, men er nu i Bedring. Min Familie er ogsaa nogenlunde vel;

vi have lidt noget af Forkjølelse, Feber osv., men intet af alvorlig Natur. Dette Foraar har været koldt og seent med forandерligt Veir; i den senere Tid have vi faaet nogle dygtige Regnbyger, som have gjort den voxende Grøde megen Gavn og sparet Landmanden meget Arbeide med Vanding osv.

De sidste af Missionærerne til Sandwichsøerne, som sendtes dertil i 1865, ere nu komne hjem. De vare meget lykkelige, kan De troe, ved atter at see deres kjære Hjem og gamle Bekjendte efter sex Aars Fraværelse.

Et Selskab af Honolulu-Reisende ankom hertil idag paa en Tour til Staterne. Iblandt dem var to halvblods Pigebørn, Døttre af Dommer Wideman, en Tydsker, der er paa Veien til Tydskland. Jeg førte dem ned til Søster Nebeker, hvem de kjendte fra Sandwichsøerne. En Mængde Reisende fra alle Kanter af Verden besøge os i denne Tid.

Jeg haaber at være i Coalville ved Deres Hjemkomst. Præsident George A. Smiths Helbred er ikke den bedste, endskjøndt han er i Bedring. Præsidenterne Young og Wells derimod ere særdeles vel.

Der er lovende Udsigter til en god Høst iaar. Æblerne staae daarligt her i Byen; i andre Settlementer tegner det til et Middelsudbytte. Anden Frugt vil blive ligesaa riig som sædvanlig eller maaskee nok saa god. Kort sagt: Zion blomstrer og alt er vel

Præsidentskabet agter at paabegynde Tempelarbeidet i St. George til Vinteren, og derpaa at anlægge flere og flere nordefter, uden derfor at formindske Arbeidskraften paa Centraltemplet her i Byen.

Ældste Orson Pratt og Andre prædike hver Søndag for større Forsamlinger af Fremmede end vore Ældster nogensinde have havt i Adspredelsen, troer jeg. De bestaae desuden af de bedre Klasser, saadanne, som vi ikke kunde komme i Berørelse med ude i Verden. Præsident Youngs Contoir er fuldt af fornemme Herrer og Damer Dag efter Dag fra Europa, fra China, fra Australien, de Forenede Stater og Sydhavsøerne. Han er Vidunderet i Klippebjergene, der tiltrækker sig mere Opmærksomhed end selve de ædle Metaller i vore Bjerge.

Mange komme hertil som Fjender og gaae herfra som Venner, Alle slaaede med Forbauselse over Byens Skjønhed og undrende sig mere eller mindre over Mormonismens Eiendommeligheder. Andre igjen kunne slet ikke opdage noget Godt hos os formedelst deres Fordomme.

Behag at bringe min Hilsen til alle Venner, og maa Herren føre Dem hurtig og lykkelig hjem, er mit inderligste Ønske.

Deres Broder i Pagten
Joseph F. Smith.

Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1842. (Fortsat fra Side 270.)

Søndagen den 27de. Efter at have talt nogen Tid om Daab for de Døde, døbte jeg 107 Individer. Følgende korte Beretning er et Uddrag af Wilford Wood-

ruffs Dagbog: „Dette har været en høist interessant Dag. En stor Mængde samledes i Lunden ved Templet, hvor Br. Amasa Lyman holdt et særdeles lærerigt Foredrag. Derefter prædikede Seeren Joseph, som gav os nogle høist lærerige og opbyggelige Bemærkninger angaaende Daab for de Døde. Han sagde, Bibelen sanktionerer denne Lære, og anførte 1 Cor. 15, 29: „Hvad gjøre de ellers, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke opstaae? Hvorfor døbes de saa for de Døde?" Om der kun findes eet Ord af Herrens Mund, som understøtter dette Lærepunkt om Daab for de Afdøde, da er det tilstrækkelig beviist at være et sandt Princip. Atter, hvis vi kunne med det hellige Præstedømmes Myndighed døbe et Menneske til Syndernes Forladelse, i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn, da er det vort Privilegium at handle som Stedfortrædere for vore afdøde Slægtninge, der ikke have hørt Evangeliet eller dets Fylde her, og lade os døbe til Syndsforladelse for dem. — Efter Forsamlingens Slutning samledes Folket nede ved Strandbredden, hvor Br. Joseph døbte Alle, der forlangte det af ham."

Onsdag den 30te bivaanede jeg den kvindelige Pleieforenings Møde og gav nogle Instruktioner, hvoraf følgende korte Gjenpart nedskreves af Søster Eliza R. Snow.

„Præsident Joseph Smith talte om Organisationen af den kvindelige Pleieforening og sagde, at han følte stor Interesse for samme, samt onskede, at den maatte blive ledet paa en for Herren antagelig Maade. Dens vedtagne Regler maae nøiagtig overholdes; Ingen bør indtages i Foreningen uden de, der ere værdige; foreslog at undersøge enhver Ansøgers Forhold, før hun optages; sagde, at Foreningen arbeider over sine Kræfter; den maa voxe og udvikles gradvis og burde begynde med nogle faa Individer, paa det at der kunde danne sig et Samfund af de Dydige og Retskafne; roste Medlemmerne for deres Nidkjærhed, men sagde, at undertiden holdt den ikke Skridt med Forstanden. Et af Hovedformaalene var at udsondre Synd og Vanhelligelse fra os; sagde, at de maatte være yderst varsomme i al deres Færd for at undgaae alvorlige Forviklinger. Alle Prøvelser, som kastes i vor Vei, maae overvindes, selv om Sjælen krymper sig, Hjertet bæver og Modet synker derved. Vi maae aldrig tage et Skridt tilbage; vi maae tilegne os en fast Karakteer, der ei rokkes af Sympathi. Blive vi belærte, maae vi adlyde Præstedømmets Røst og iagttage Guds Riges Love, saa Himlens Velsignelser kunne tilflyde os. Alle maae handle i Fællesskab og Enighed, ellers kan Intet udrettes. Derfor skulde de Hellige være et udvalgt Folk, der har afsondret sig fra alle Verdens Onder — de skulde være rene, kydske, hellige i al deres Vandel. Herren vil danne af Jesu Christi Kirke et Rige af Præster, et helligt Folk, en udvalgt Slægt som i Enoks Dage med alle de Gaver og Kræfter, som Paulus i sine Breve anfører som Kjendetegn paa Kirken i hans Tid. Sagde endvidere, at det var hvert Menneskes Privilegium at leve saaledes, at han kunde nyde god Helbred og opnaae en høi Alder, hvorefter han velsignede Forsamlingen.

Fredagen den 1ste April 1842.

Paa Grund af Hændelser, som i den senere Tid have fundet Sted blandt os, er det en bydende Pligt for mig at sige noget om de mangeslags Aander, der paavirke Menneskene.

Af Apostlernes Skrifter see vi tydeligen, at mange falske Aander existerede i deres Dage og vare „udgangne i Ver-

den," samt at der udkrævedes Kundskab, som Gud alene kunde give, til at opdage falske Aander og til at prøve hvilke Aander vare af Gud. Verden i Almindelighed har været indhyllet i stort Mørke, hvad denne Sag angaaer, og hvorledes kunde det være anderledes? „thi Ingen kjender de guddommelige Ting uden ved Guds Aand."

Ægypterne vare ikke istand til at opdage Forskjellen mellem Mose Mirakler og Troldkarlenes, førend de bleve prøvede ved Siden af hverandre, og dersom Moses ikke var kommen iblandt dem, vilde de ubentvivl have troet, at Troldkarlenes Mirakler udførtes ved Guds overordentlige Kraft, thi store vare de Mirakler, der udførtes af dem — en overnaturlig Virksomhed udfoldedes og en stor Kraft lagdes for Dagen.

Spaakvinden i Endor er ikke mindre mærkelig. Hun havde Magt til at kalde Profeten Samuel op af Graven, saa at han viste sig for den forbausede Konge og aabenbarede ham hans tilkommende Skjebne. Hvo kan sige, om denne Kvinde var af Gud og en retfærdig Kvinde, eller om den Kraft, hun besad, var af Djævelen, og hun en Hex, som Bibelen siger? Nu er det let for os at sige; men om vi havde levet paa hendes Tid, hvem af os kunde da have afsløret Hemmeligheden?

Det vilde have været ligesaa vanskeligt for os at sige, ved hvilken Aand Apostlerne profeterede, eller ved hvilken Kraft de talte og gjorde Undergjerninger. Hvem kunde have sagt, enten Simon, den Troldkarl, var af Gud eller af Djævelen?

Der var altid i enhver Tidsalder tilsyneladende Mangel paa Kundskab angaaende disse Ting. Alleslags Aander have optraadt til enhver Tid og næsten iblandt alle Folk. Hvis vi gaae iblandt Hedningerne, saa have de deres Aander; Muhamedanerne have deres; Jøderne, de Christne, Indianerne — Alle have deres Aander, deres overnaturlige Virken, og Alle paastaae, at deres Aander ere af Gud. Hvo kan løse denne Gaade? „Prøv Aanderne," siger Johannes, men hvem skal gjøre det? De Lærde, Filosoferne, de Vise, de Geistlige — Alle ere lige uvidende. Hedningerne rose sig af deres Guder og af de store Ting, som deres Orakler have udrettet. Muhamedaneren holder paa sin Koran og de guddommelige Meddelelser, hans Forfædre have modtaget, og som han endnu modtager. Jøderne have talrige Exempler paa, baade i ældre og nyere Tider, at Mænd have fremstaaet blandt dem og paastaaet, at de ere inspirerede af Gud og sendte til at forkynde om store forestaaende Begivenheder, og de Christne have ikke forsømt at følge Exemplet.

„Prøv Aanderne," men hvormed? Skal man prøve dem med Menneskenes Troesbekjendelser? Hvilken uhørt Daarskab, hvilken dyb Uvidenhed, hvilken beklagelig Dumhed! At prøve et evigt Væsens Virksomhed ved Noget, der er undfanget i Uvidenhed, et Spindelvæv fra igaar! thi jeg paastaaer, at Aanderne ere evige Væsner. Englene vilde blues og Djævlene vilde fornærmede sige: „Christus kjende vi og om Paulus vide vi, men hvo ere I?" Lad hvert Menneske eller Samfund forfatte en Troesbekjendelse og prøve onde Aander ved den, og Djævelen vilde ryste af Latter — han kunde aldrig ønske eller forlange noget Bedre. Og dog bære mange Mennesker sig saaledes ad, og derfor ere saa mange Aander udgangne i Verden.

Et stort Onde er, at Menneskene ere uvidende om Aandernes Natur, om deres Magt, Love, Regjering, Bestyrelse, Kundskab osv., og derfor troe de, at ethvert Syn eller Aabenbaring maa være af Gud.

Derfor gribes Methodisterne, Presbyterianerne og Andre ofte af en Aand, der kaster dem omkuld og for en længere Tid berøver dem aldeles al Livsvirksomhed. Dette ansee de som en herlig Aabenbarelse af Guds Kraft. En Aabenbarelse fra Gud? Har Vedkommende vundet nogen Kundskab derved? Har Himlenes Dække været oprullet? Ere Guds Planer blevne afslørede? Have de seet eller talt med Engle? eller har det Tilkommendes Herlighed viist sig for dem? Nei, men deres Legemer have været lammede, Aandens Virksomhed standset og al den Kundskab, man kan erholde af dem, naar de komme til Bevidsthed igjen, er Raabene Gloria! Gloria! Halleluja! eller lignende usammenhængende Udraab; men „Guds Kraft" have de jo fornummet!

(Fortsættes.)

Katekismus for Søndagsskolerne.

Fremstillet ved Spørgsmaal og Svar.

Sp. Havde Adam og Eva Børn?

Sv. Ja, mange Sønner og Døttre.

Sp. Nævnes nogle af disse ved Navn i Bibelen?

Sv. Ja, tre Sønner, nemlig Cain, Abel og Seth, og en Datter ved Navn Azora.

Sp. Hvilken stor Synd begik Cain?

Sv. Han ihjelslog sin Broder Abel.

Sp. Hvilken Straf paalagde Herren ham for denne Synd?

Sv. Han forbandede ham fremfor alle Ting og sagde, at han skulde flygte ustadigt om paa Jorden.

Sp. Hvor gammel var Adam, da han døde?

Sv. 930 Aar.

Sp. Bleve Menneskene fremdeles ved at overtræde Guds Bud?

Sv. Ja, i den Grad, at Gud besluttede at udrydde hele Menneskeslægten ved en Syndflod.

Sp. Naar satte Gud denne Beslutning i Udførelse?

Sv. 1656 Aar efter Skabelsen, i Noæ Dage.

Sp. Omkom alle Mennesker ved denne Leilighed?

Sv. Nei, Noæ og hans Familie, ialt 8 Sjæle, bleve frelste.

Sp. Paa hvilken Maade bleve de frelste?

Sv. Gud befalede Noa at bygge et Skib, kaldet Arken, hvori han og hans Familie fandt Tilflugt.

Sp. Omkom alle Dyr, som levede paa Jorden?

Sv. Nei, Noa fik Befaling til at tage et Par af nogle og syv Par af andre med sig i Arken.

Sp. Hvorlænge varede Syndfloden?

Sv. Det regnede uafbrudt i 40 Dage og Nætter og paa samme Tid udvældede Vandet af Jordens Indre, indtil det stod 15 Alen over de høieste Bjerge. Der blev det staaende i 150 Dage, hvorefter det formindskedes saaledes, at Jorden efter et Aars Forløb atter var tør.

Sp. Hvor landede Arken, da Vandet sank?

Sv. Paa Bjerget Ararat i Asien.

Sp. Hvad foretog Noa sig, da Jorden var bleven tør?

Sv. Han gik ud af Arken, satte alle Dyrene i Frihed og offrede Brændoffer for Herren.

Sp. Kan man vente flere saadanne Syndfloder?

Sv. Nei! Gud satte Regnbuen paa Himlen, som et Tegn paa, at saalænge Jorden staaer, skal Sæd og Høst, Frost og Hede, Sommer og Vinter, Dag og Nat ikke aflade.

Sp. Hvem blev saaledes Menneskeslægtens anden Stamfader?

Sv. Noa.

Sp. Hvilke af Noæ Sønner nævnes i Bibelen?

Sv. Sem, Cam og Japhet.

Sp. Hvor gammel var Noa, da han gik ind i Arken?

Sv. 600 Aar.

Sp. Hvor gammel var Noa, da han døde?

Sv. 950 Aar.

Blandinger.

En forfærdelig Hungersnød hersker i Persien. Tusinder døe daglig af Sult og i Byen Khorasan har man endog Exempler paa, at Forældre have solgt deres Børn til Slavehandlere, for at de ikke skulde sulte ihjel. Nu har tillige Pesten indfundet sig der, og denne rydder slemt op iblandt de ulykkelige Persere.

Utah. Den første Seilbaad i Bear Lake løb af Stabelen i St. Charles den 21de Mai. — Et Søuhyre er bleven seet i Provo Søen af Biskop Price i Goshen og to andre Brødre. Det var af Form som en Slange og ansloges at være tresindstyve Fod langt. — Daniel G. Major, Astronom i de Forenede Staters Tjeneste, var ankommen til Utah for at korrigere Grændsen mellem Nevada og Utah, hvis tidligere Feil skulde være begaaede. Han skal ligeledes bestemme Grændselinien mellem Utah og Idaho, samt afgjøre, om Evanstone ligger i Utah eller Wyoming.

Døde.

Ældste Lars Peter Eskelund afgik ved Døden den 3die Mai 1871 i Scipio Millard County, Utah, i en Alder af 53 Aar og 4 Maaneder. Han var født paa Gothland i Sverrig, annammede Evangeliet i Mai 1862 og reiste Aaret efter til Utah. Han efterlader sig Hustru og mange Børn, som begræde hans Bortgang. Han var elsket og agtet af Alle, der kjendte ham, og var tillige den Første, som adlød Evangeliet i sin Fødestavn. Han døde som han levede som en trofast Sidste Dages Hellig og var altid rede til at bidrage Sit til Guds Riges Fremme.

(„Deseret News“)

Gjør hvad er ret.

(Efter det Engelske.)

Gjør hvad er ret, thi nu Daggry bebuder
Seier for Lysets og Frihedens Sag!
Engle optegne, nøiagtigt som Guder,
Tause vor Vandel hver eneste Dag.

Chor.

Gjør hvad er ret, lad saa Følgerne komme!
Svigt ei i Kampen for Friheds Idræt.
Modigen fremad! til Prøven er omme,
Gud Dig beskjermer, gjør derfor kun ret!

Gjør hvad er ret, thi nu Lænkerne brydes,
Aagene splintres, selv Mørket er spredt.
Haabet om Frihed af Folkene nydes,
Sandheden seirer, gjør altid kun ret!

Gjør hvad er ret! o vær tro og frimodig,
Fremad, kun fremad! din Løn er beredt;
Tørres skal Taaren, var Veien end blodig,
Himlen Dig signer, naar kun Du gjør ret!

Th.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer

---

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Peterson.

Trykt hos F. E. Bording.